

OPINIE:
“Het kind centraal?”

*Gepubliceerd op Reporter2021/ Brandpuntplus – Dossier: ‘Kind in de verkiezingen’
d.d. 16 december 2016*

Marike van Gemert is oprichter van de Academie voor Praten met Kinderen. Jaarlijks worden in ons land 119.000 kinderen slachtoffer van kindermishandeling. Marike heeft in de loop der jaren honderden van dit soort kwetsbare kinderen gesproken.

“Ik geloof dat kinderen die in een onveilige situatie opgroeien recht hebben op een luisterend oor, op steun en op de juiste hulp.”

Om dat te bereiken traint Marike hulpverleners in gespreksvoering met deze kinderen.

Lees deze bijdrage van opiniemaker Marike van Gemert aan ons dossier ‘Kind in de verkiezingen’.

Het kind centraal?

Verplichte opvoedcursussen voor ouders, een aanscherping van stap 5 van de meldcode, de meldcode ook instellen voor beroepsgroepen als advocaten en notarissen... Allemaal voorstellen die de revue passeerden tijdens de Week tegen Kindermishandeling in november. Het valt mij op dat alle beleidskeuzes en protocollen van de afgelopen jaren zich met name

richten op ouders en hun problemen. Dat is op zich niet zo vreemd, want de ouders zijn degenen die –met de juiste hulp– moeten werken aan de veiligheid in hun gezin. Logisch dus dat daar in beleid veel tijd en aandacht naar uitgaat. Maar ik mis steevast één partij: de kinderen zelf!

Natuurlijk: bij alles wat gebeurt staat, als je het beleidsmakers en professionals vraagt, wel degelijk de veiligheid en ontwikkeling van het kind centraal. Toch zijn er veel kinderen die daar niets van merken. Gewoon omdat er lang niet altijd met het kind zelf wordt gesproken. Nog steeds niet.

Hoe kun je het kind centraal stellen wanneer je niet weet hoe hij de situatie beleeft? Wanneer niemand hem vraagt wat zijn ideeën zijn over wat er beter moet? Wanneer het je ontgaat welke vragen hij heeft over wat er allemaal gebeurt met en rondom het gezin? En hoe kun je de hulp afsluiten zonder bij het kind te checken of de situatie voor hem ook echt is verbeterd?

Een veelgehoorde klacht van kinderen is dat ze zich te weinig gezien, gehoord en betrokken voelen in het traject van hulpverlening. Ik geloof dat elke professional hier iets in kan betekenen. Van veel professionals hoor ik gelukkig ook dat ze dat heel graag willen, maar het niet altijd gemakkelijk vinden om het gesprek aan te gaan. Ze willen het kind niet onnodig (extra) belasten, willen de samenwerking met de ouders niet frustreren en zijn bang valse verwachtingen te wekken over wat ze daadwerkelijk kunnen betekenen.

In mijn werk voor de Kindertelefoon, een zorginstelling en in mijn huidige werk heb ik in de loop der jaren honderden van deze kinderen en jongeren gesproken.

Zelf zijn ze er heel duidelijk in: ze willen serieus genomen worden. Ik geef hun oproep graag door. Dus: wanneer we praten over het aanscherpen van de meldcode, laten we dan vastleggen dat de professional in stap 1, 3 en 5 óók altijd met het kind praat. En verderop in het traject, wanneer de hulp op gang komt, laten we dan het kind betrekken bij het maken én evalueren van het veiligheidsplan en de geboden hulp. Laten we professionals opleiden om deze gesprekken met voldoende tools en zelfvertrouwen te voeren. Laten we niet alleen (vrijwillige en verplichte) hulp bieden aan ouders, maar óók aan kinderen. Laten we dan meteen ook even regelen dat het daarbij niet uitmaakt in welk postcodegebied je woont. En vooral: laten we er met z'n allen voor zorgen dat kinderen er in de praktijk álles van merken dat ze centraal staan. Zodat ze later, als ze groot zijn en dit land runnen, terugkijken op een periode die dan misschien niet gemakkelijk was, maar waarin ze wel gemerkt hebben dat er mensen om hen heen gingen staan omdat ze dat waard waren. Daar helpen we niet alleen deze kinderen, maar de hele wereld mee.

[\[video 5 tips praten met kinderen\]](#)